

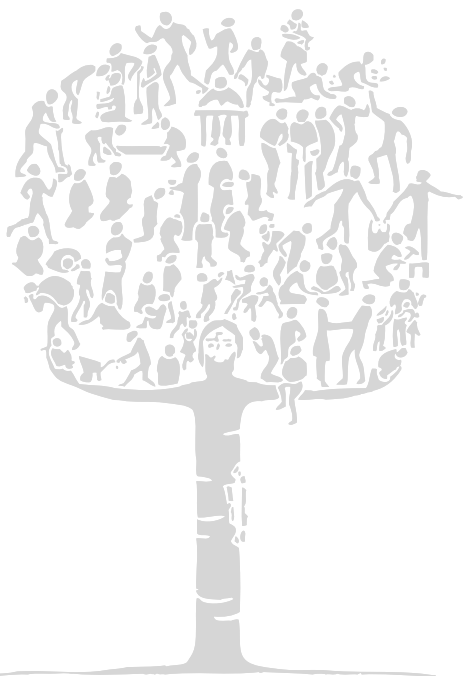

Aina siellä, missä
jokin yhteisö elää
sovituksen käyteaineena
tässä suuressa yhteisössä,
kirkossa, muuttuu mahdoton
mahdolliseksi.

2 / 2013

Sinapinsiemen

Sinapinsiemen ry

Hallituksen puheenjohtaja

Leena Kairavuo

Pampinkatu 16 C 17

20900 TURKU

Puh. 050-565 0493

Sähköp. leena.kairavuo@evl.fi

Sihteeri

Timo Ruotsalainen

Jäkäläntie 8 C 15

00940 HELSINKI

Puh. 050-571 3223

Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi

Rahastonhoitaja

Terttu Lapinleimu

Sähköp. kassa@sinapinsiemen.fi

Kirjakauppavastaava

Leena Rautiainen

Ukinranta

Ruutanantie 10, 36200 KANGASALA

Puh. 045-266 0570 (varmimmin ti-pe klo 10-11)

Sähköp. ukinranta@sinapinsiemen.fi

Blogi: ukinranta.wordpress.com

Verkkosivu: www.sinapinsiemen.fi

Tilit

Sinapinsiemen ja Ukinranta: FI60 8000 1700 8437 59

Kirjakauppa: FI42 8000 1600 8910 15

Intian kummilapset: FI52 2185 1800 1334 40

Tässä numerossa

Pääkirjoitus: Kirkosta ja sen tulevaisuudesta	4
Kirkon kuva on ruohikolla istuva picnic-seurue	6
Sinapinsiemenen unelma kirkosta?	8
Meidän kirkko vai noiden kirkko?	11
Minun kirkkoni ja Sinapinsiemeneni	15
Minä unelmoin Kirkosta, joka elää niin kuin se opettaa	17
Luottamuksen kirkko	19
Avaimia jakoon!	22
Mietiskeltäväksi	24
Avoin kirje rukousta ja yhteisöllisyyttä kaipaaville	26
Ukinrannan kuulumisia huhtikuun lopulla	27
Ukinrannassa tapahtuu	29
Uniikkia asumista kesälomaa viettäville!	30
Kevätkokouksen kuulumisia	31

JUHANI VEIKKOLA

Isonkyrön vanha kirkko

Kirkosta ja sen tulevaisuudesta

Haluamme tässä lehdessä käydä keskustelua kirkosta ja sen tulevaisuudesta. Onko meillä, jotka olemme löytäneet ”tulisijamme” Sinapinsiemen-yhdistyksen ja Ukinrannan piiristä, jokin erityinen näkemys kirkosta? Millaiseksi me toivoisimme kirkon kehittyvän? Millaiset tekijät ovat muovanneet kirkkokäsitystämme? Olemme pyytäneet tästä näkökulmia sekä Sinapinsiemenen ”veteraaneilta” että nuoremmilta jäseniltä.

Kirkko on joutunut viime vuosina ennen näkemättömän myllerryksen kouriin. Vuosisataiset perinteet ovat katkeamassa, kun ihmiset eroavat kirkosta ja jättävät lapsensa kastamatta. Kirkko ja seurakunta eivät enää merkitse ihmisille turvallista yhteisöä, mihin halutaan kuulua.

Toisaalta kirkkomme, joka on maailman mittakaavassa yksi hyvinvoimimpia, joutuu nyt myös katsomaan itseään peiliin. Suomen ev.lut. kirkko on maailman työntekijävaltaisinkin kirkko. Kirkkomme toimii usein liian virkamiesmäisesti tarjoten ihmisille ”palveluita”. Samaan aikaan, kun kuntien koot suurenevat, kirkkohallitus on ilmoittanut pyrkivänsä seurakuntien osalta pieniin toiminnallisiin yksiköihin. Seurakunnan peruslähtökohta on ihmisläheisyys ja yhdessä toimiminen. Erityisosaamista vaativat talous ja hallinto hoidettaisiin suuremmissa yksiköissä.

Messu-uudistus on ollut voimassa jo yli vuosikymmenen, mutta monissa seurakunnissa toimitaan yhä ”niin kuin aina ennenkin”. Ihmiset kaikkooavat kirkoista, jos heitä ei oteta mukaan messun toimittamiseen eikä heidän uskoaan ja osaamistaan kunnioiteta.

Tulevaisuuden, ja jo tämän päivän, kirkossa seurakuntalaiset tulee ottaa mukaan messun suunnitteluun ja toteuttamiseen. He voivat palvella ovelta tervetuloitovottajina, tekstinlukijoina, kolehdinkerääjinä, kirkkokahvinkeittäjinä, ehtoollisavustajina jne. Täysivaltaisille aikuisille seurakunnan jäsenille tulee tarjota yliopistotasoisia teologiaa (ei pyhäkoulutasoisia) ja oltava vuorovaiikutuksessa heidän kanssaan, arvostettava heitä ja otettava käyttöön heidän (armo)lahjansa. Pappi ei saa ”paeta” messun jälkeen

sakastin takaovesta. Kirkkokahvit on ohittamaton papin ja seurakuntalaisten kohtaamisen paikka.

Nykyihminen haluaa olla aktiivinen toimija myös kirkossa. Uskoa voi elää todeksi kaikilla aisteilla, kokonaisvaltaisesti. Uskonnollisuus ei ole mihinkään hävinnyt, se vain muuttaa muotoaan. Kirkon on jatkuvasti uudistuttava, kuitenkin pitäen kiinni ydinsanomastaan.

Sinapinsiemenet ovat aina halunneet elää uskoaan todeksi ruohonjuuritasolla, pienissä yhteisöissä, ilossa, yksinkertaisuudessa ja armahtavuudessa. Olisiko meillä jotakin annettavaa kirkon uudistamisesta käytävään keskusteluun?

SOILI JUNTUMAA

Kirjoittaja on Sinapinsiemen ry:n hallituksen jäsen sekä vuoden lopulla eläkkeelle jäävä rovasti ja mumma.

ANNE TERVAHAUTA

Taizé, Rooman kokous 2013

IRJA ASKOLA

Kirkon kuva on ruohikolla istuva picnic-seurue

Tiivistelmä saarnasta 10.3.2013, joka käsittelee Jeesuksen ruokkimisihmettä Joh. 6: 1–15.

Nälkä, se on ikävä sana. Samaan ikävien käsitteiden sarjaan kuuluvat myös sanat velka, vaje, kaipuu, pelkokin. Kaikki se, mikä tuntuu puutteelta ja minkä toivoisi olevan toisin.

Kuunneltaisiinko hetki, ihan itseksemme, näitten ikävä-sanojen viestiä. Kuulostelisitko, missä juuri nyt on Sinun oma nälkäsi; mitä Sinulta nyt puuttuu?

Nälästä ja huolesta me äsken kuulimme. Ja kaikki kävi aivan toisin kuin Jeesuksen lähipiiri suunnitteli. Opetuslapset, kirkon sisäpiiri, näki ongelman. Tarttui topakasti siihen: eihän meillä ole varaa, ei mitään

mahdollisuuksia eikä varsinkaan resursseja kaiken maailman ihmisten ruokkimiseen. ”Resurssimme ovat rajalliset – Jeesus hyvä, ota nyt tosiasiat huomioon!”

Ja niin Jeesus tekikin, mutta ennakoimattomalla tavalla. Hän oivalsi säällittävän pienestä vinkistä uuden näkökulman: joku pikkulapsi lupaa antaa repustaan pari leipää ja muutaman kalan. Naurettava ele tuhatpäisen joukon ruokkimiseksi.

Mutta mitä tapahtuikaan? Jeesus ei takerunut ongelmaan eikä resurssien puutteeseen, vaan teki käytännöllisen ehdotuksen. Nyt ei ole syytä paniikkiin eikä pelkoon: nyt on aika istahtaa yhdessä pieniin ryhmiin, katsoa toisiamme silmiin, tutustua ja kysyä, miten voimme auttaa vieressä istuvaa.

Ruokkimisihme tarvitsi tilan tuumaustauolle. Siihen tarvittiin rohkeus ja uteliaisuus muuttaa näkökulmaa. Kääntää katse ongelman näkemisestä ihmisen näkemiseen. Monella olikin jaettavaa, kerrottavaa, takin taskusta löytyi ruokaakin yhteiseen jakoon. He, jotka olivat ensi näkemällä ”nälkäisiä ongelmia”, olivatkin yllättäen heitä, joilla oli ratkaisu ongelmaan.

Jeesus otti ruokkimisihmeen tekemiseen sä mukaan lapsia, nuoria, miehiä ja naisia; tavallisia ihmisiä tarpeineen ja toiveineen. Näiden kaikenlaisten oli istahdettava samalle ruohikolle, kohdattava toisensa ja pohdittava sitä, miten saamme leivän riittämään kaikille.

Tällaisella ruohikolla on läsnä se kirkko, jossa me istumme yhdessä ja tasa-arvoisina, toinen toisiamme tarvitien ja toinen toistemme lahjoista hämmästyen.

Tätä hämmästelevää iloa on koko ajan läsnä piholla, torikahviloissa, päiväkodeissa ja hoitolaitoksissa. Utiskynnyksen ylittää harvoin jonkun yksinäisen kynnyksen ylitys: kun kodinhoitaja, naapuri, opettaja, yksinhuoltajaäiti, isoisa tai vahtimestari tekee arjen ihmeen. Silloin turvallisuus selättää pelon, tuska taipuu lepoon, torjunta avautuu luottamukseen. Nälkäänsä saa leipää ja puute on hetkeksi poissa.

Tätä on aikamme ruokkimisihme ja siihen Jeesus, edelleenkin, tarvitsee meitä ihmisiä.

Jaa siis viisauttasi, näkökulmiasi, osaamistasi – tätä kaikkea on jokaisella lapsella,

aikuisella, ikäihmisellä – ja kaikilla meillä myös tarpeemme saada sitä osaksemme. Jeesuksen neuvo toimii nytkin: istukaa yhdessä, tuumaillkaa ja tutustukaa. Katse ongelmasta siihen, mitä pientä, vaatimatonta meillä jokaisella on tarjota. Kuka meistä näkee nyt sen lapsen, jonka säällittävän pieni tarjous voisi muuttaa koko tilanteen?

Kirkon kuva on ruohikolla istuva picnic-seurue, jossa eri-ikäiset ja erilaiset ihmiset istuvat keskenään, jakavat kipujaan ja unelmiaan ja siinä kaiken keskellä löytävät voimansa ja kohtaavat myös Jumalan läsnäolon. Tällaisessa kirkossa me uskallamme kohdata keskenämme myös ne ”ikävä-sanat” – nälän, hätäilyn ja pelokkuuden – ja alamme yhdessä tuumailla, miten voimme tarjota toisillemme sitä hyvää, mitä jokaisella meillä on jaettavaa. Näissä hetkissä Pyhä saattaa yllättää: ihme onkin arkista!

Rakkaat kristityt, Jumala tarvitsee jokaiselta meitä leivänjakajiksi, kaikenlaisen puutteen ja pelon hälventäjiksi.

Juuri silloinko Pyhä hipaisee meitä, kun oivallamme, että Jumala ei tarvitse kulissemme, suuria suunnitelmiamme eikä edes opinkappaleitamme, vaan sellaisia asenteita ja tekoja, jotka tuovat keskellemme luottamuksen, levon ja leivän, jota jokainen kelpaa jakamaan ja jota riittää kaikille.

Kirjoittaja on Helsingin hiippakunnan piispa ja Sinapinsiemenen jäsen.

Sinapinsiemenen unelma kirkosta?

Kirjoitan tietenkin omasta puolestani, mutta muistelen samalla myös yhdistyksen perustamisen yhteydessä vuonna 1979 käymiämme keskusteluja.

Taizésta 1970-luvun alussa liikkeelle lähtenyt ”nuorten konsiili” alkoi heti vaikuttaa myös Suomessa innoittavana keskushenkilönään **Anna-Maija Raittila**. Kirkkohistorialliselta kuulostava konsiili muuttui meillä ”konttikestäläisyydeksi”, liikkuviksi avoimiksi porukoiksi, jotka kokoontuivat keskusteleviin ja rukoileviin ”konttikesteihin” milloin mihinkin Suomen kolkkaan ja matkailivat varhaisvaiheessa myös Taizéhen. Elettiin keskellä 1960–70-lukujen yhteiskunnallista ja poliittista – radiakaaliakin – kuohuntaa.

Tuon ajan kirkossa Taizéläis-konttikestäläis-sinapinsiemeneläistä ajattelua pidettiin usein haihatteluna ja vain haaveina, mihin Anna-Maija vastasi: ”Ei haaveita tarvitse pyydellä anteeksi, Unelmat toteutuvat, ei suunnitelmat. Unelmat syntyvät syvällä meissä ja meidän ajassamme hautuvista perusvoimista, ja siksi ne voivat myös muuttua konkreettisiksi teoiksi.”

Tämän konsiiliajatuksen ”mahdottoman muuttumisesta mahdolliseksi” voimme edelleen lukea jokaisen Sinapinsiemen-lehden kannesta!

Mistä siis unelmoimme kirkossa? Minä ai-

nakin huomaan konsiilin perusajatusten olevan edelleen ajankohtaisia, eli unelmoin edelleen muutoksesta!

Veli Rogerilta kysyttiin usein, miksi tämä suuri ja vetovoimainen nuorisoliike, nuorten konsiili, ei järjestäydy! **Veli Roger** perusteli: ”Aina kun liikkeestä tehdään organisaatio, liike pysähtyy!”

Tästä toteamuksesta nousevia kysymyksiä olen miettinyt paljonkin miettiessäni, miten Jeesuksen lähiystävien ja seuraajien joukko ensin laajeni Jeesus-liikkeeksi, ja siitä edelleen noin 300 vuodessa valtionuskonnoksi, kirkoksi. Ja sitten oppiristiriitöiden jälkeen kirkoiksi, kirkkokunniksi, organisaatioiksi... Kunnes viime vuosisadalla syntyi jälleen liike, ”kirkkojen yhteysliike”, ekumenia.

Tämän liikkeen toteutumisesta unelmoin, tietäen että ennen kuin kyetään nousemaan kirkkokuntien teologisten tulkintojen oppipoteroista Kristuksen tarkoittamaan ”yhtä olemiseen”, kuljettavana on vielä pitkä ja kärsivällisyyttä koetteleva matka. Niinpä toivonkin oman kirkkoni seurakunnilta uskallusta toteuttaa konkreettista, kekseliästä ruohontason ekumeniaa, esimerkiksi jumalanpalveluselämässä – eikä ainoastaan siten, että ortodokkipappi lukee Raamatun tekstin luterilaisessa jumalanpalveluksessa, vaan siten, että yhdessä keskustellen luodaan uusi, yhteinen palvelus.

Unelmoin siitä, että kirkkoa/seurakuntaa hoidettaisiin niin kuin kotia, ei niin kuin yritystä. Nykyihmisen hyve tuntuu olevan valistunut (?) ahneus, ja jo nyt yhteiskunnassa vallitsee enemmän kauppiasmoraali kuin huolenpitomoraali.

Kirkossa on toistaiseksi enemmän tasapainonvartijoita (esim. diakoniatyö), mutta rahan ratkaistessa kannattavuuskriteerit säätelevät yhä kohtalokkaammin – ja byrokraatiahan ottaa itselleen aina kaiken mahdollisen vallan. Unelmoin siis kirkosta, joka olisi aina ihmisen asialla, koska se silloin on myös parhaiten Jumalan asialla.

Desmond Tutu puhui bantukielisestä käsitteestä ”ubuntu”, joka tarkoittaa ihmisen kykyä nähdä itsensä toisessa ihmisessä ja toimia sen mukaisesti. Mieleeni tulee konsiilivuosien ehkäpä keskeisin ajatus (veli Rogerin kirjeestä): ”Miten voin antaa elämäni niin ettei ihminen olisi enää ihmisen uhri?”

Unelmoin kirkosta, joka ei ole niin työntekijäkeskeinen kuin nyt. Tai täsmällisem-

Morbackan kappeli

min: niin työntekijäjohtoinen. Tiedän lukemattomia palaverissa syntyneitä toimintaehdotuksia ja ideoita, jotka ovat jääneet toteuttamatta vain siksi, ettei kukaan seurakunnan vakinaisista työntekijöistä ole ehtinyt, halunnut tai jaksanut ottaa

niitä vetääkseen ja vastuulleen. Ja samaan aikaan seurakunnan rivijäsenistä löytyisi asiantuntijoita, johtajia, opettajia, osajia mihin tehtävään tahansa.

Esimerkki: ”Ikinä ei seurakunta ole tarvinnut minua mihinkään muuhun kuin kaunistamaan osallistujatilastoja istumalla yleisönä työntekijöiden järjestämissä tilaisuuksissa. Nyt sinä tarvitset minun puusepäntaitojani! Kiitos, tulen!” vastasi mies, jonka olin virastosta lähetetyllä henkilökohtaisella kirjeellä kutsunut tekemään lausteita ”Ylös Jerusalemiin” -pääsiäisdraamaan. Hänestä tuli myös seurakunnan aktiivijäsen koettuaan yhdessä työskentelevän ryhmän, jossa seurakunnan paikalliset työntekijät eivät erottuneet ”johtajina”. Siis kokemus siitä yhteisöllisyydestä, jota seurakunnissa erityisen kipeästi kaivataan – yhdessä tekemisestä.

Taidanpa siis unelmoida seurakunnasta, joka muistuttaa esimerkiksi Helsingin Tuomas-yhteisöä: siellä jäsenet, ”tavalliset ihmiset” vetävät lähes kaikkea toimintaa, koska palkallisia toimijoita on vain muutama.

Elämässä, kirkossa, seurakunnissa (tai Sinapinsiemen-yhdistyksessä) on tehtävä kaksi perusvalintaa: hyväksyttävä olosuhteet sellaisina kuin ne ovat – tai hyväksyttävä vastuu niiden muuttamisesta.

Unelmoin kirkosta/seurakunnasta, jossa ei enää vallitse ”armovaje” (**Antti Kylliäisen** termi). Kirkon pitää puolustaa jokaisen ih-

misen oikeutta elää (esim. seksuaalisena) itsenään, oikeudenmukaisesti ja tasavertaisesti kohdeltuna. Kirkossa tulisi vallita tasa-arvo ja tasa-armo!

”Armonaurun” pitäisi myös kajahdella kirkossa vastakohtana seurakuntienkin työyhteisöissä ilmenevälle muka-huumori-ilkeilylle, alentaville nöyryytyskäytännöille, ideoiden alasampumiselle, epäluuloisuudelle jne. Tuttuja ilmiöitä siitä huolimatta, että pidämme totena **Lutherin** lausumaa: ”Miltä usko näyttää? Rakkaudelta!”

Yltäkylläisen, tuhlailevan elämäntavan vastavoimaksi toivon kirkolta myös entistä enemmän yksinkertaisuutta, kierrätystä, ekologisuutta, harkittua säästämistä, ns. ”köyhien keinojen” (= puutetta korvaavan, kekseliään arkiluovuuden) käyttöä työssä ja ongelmanratkaisuisissa.

Hyvän paimenen sunnuntain teksteistä kuulin uusin korvin Hesekielin 34:11-16 loppuosasta: ”... ja vahvat ja lihavat minä pidän kurissa”. Täten muistista nouseva vanha konsiilijatus keskinäisestä jakamisesta, jotta syntyisi tasaus alkaa jälleen vaatia toteutumistaan ja toteuttajiaan!

Ja tähän taas tarvitaan – kirkolle ja meille jokaiselle – Anna-Maijan rohkaiseva toteamus: ”Yksi askel vaatii vain yhden askelen mittaisen luottamuksen”.

Kirjoittaja on Sinapinsiemenen entinen puheenjohtaja, eläkkeellä oleva draamaohjaaja ja ilmaisutaidon kouluttaja.

JUHANI VEIKKOLA

Meidän kirkko vai noiden kirkko?

Kirkosta ja sen tulevaisuudesta on käyty keskustelua monilla foorumeilla. Sitä on käyty kasvotusten isommissa tai pienemmissä piireissä, sitä on käyty netissä tai sähköpostilla. Usko, Jumala ja Jeesus ovat useimmille meistä olleet jollakin tavalla merkityksellisiä asioita, mutta kirkko on meille usein ongelmallinen tai ainakin haluaisimme sen muuttuvan, jotta se olisi meille läheisempi ja merkityksellisempi. Yritän tässä koota tiivistelmäksi jotakin niistä keskusteluista, joissa olen ollut mukana. Niissä on pohdittu, mitä kirkko meille itse kullekin merkitsee, millaisen kirkon tunnemme omaksemme, millaiseksi haluamme kirkkomme kehittyvän.

– Tänäpäin puhuttiin jumalanpalveluksessa taas hyvästä paimenesta ja sen lammaslaumasta. Onko tämä määkivä lammaslauma joku kristillisen kirkon vertauskuva? Minusta tuntuu, että ne jotka seurakuntien tilaisuuksiin kokoontuvat, ovat usein juuri tuollaista tahdonta joukkoa, joka seuraa pappien perässä. Ei siinä viihdy sellainen,

joka haluaa ajatella omilla aivoillaan.

– Noita toisten perässä juoksevia määkiviä laumoja on yhteiskunnassa monenlaisia. Milloin missäkin nousee idoli tai guru, jota palvotaan ja seurataan kriittittömästi. Oli niitä Jeesuksen aikaanakin. Tuskin Jeesus tarkoitti tätä miksikään kuvaksi seuraajien joukosta. Hän asetti vastakkain palkkapaimenet, jotka ajattelevat vain omaa etuaan tai mukavuuttaan ja hyvän paimenen joka panee henkensä alttiiksi laumansa edestä. Hän siis puhui enemmän johtajuudesta ja edellytti kriittisyyttä sen suhteen, ketä seuraamme.

– Onko kirkossa tai nimenomaan seurakunnissa tilaa kriittisyydelle? Kyllä sellainen, joka esittää kriittisiä kysymyksiä, saa pian tuntea, miten hänet katsotaan ulos seurakuntayhteydestä.

– Onko tämä luuloa vai onko sinulla tästä kokemuksia? Kyllä kriittisyydelle on sijaa enemmän kuin luuletkaan.

– Kirkko, jossa ei ole tilaa aikuiselle uskollle tai uskon perusteita koskevalle kyselylle tai elämän rikkinäisyydelle, ei houkuttele välttämättä yhteyteensä.

– Kerran joku kristillisen lehden blogisti kirjoitti, että kirkossa on väärä mies Jeesuksena. Siellä Jeesuksen radikaali sanoma on latistettu, pehmennetty ja hengellistetty lähes tunnistamattomaksi liirumlaarumiksi.

– Moni sanookin vieraantumisensa ja kirkosta eroamisensa syyksi sen, että se on niin kaukana siitä Raamatun Jeesuksesta, joka käänsi ihmisten arvot ylösalaisin. Kirkko on sopeutunut yhteiskuntaan, se on osa sen alistavaa ja virkamiesmäistä koneistoa.

– Kirkon pitäisi muodostua hengellisten palvelun tuottajasta erilaisten ja epätäydellisten jäsentensä yhteisöksi.

– Juuri niin, yhteisöksi! Siinähan se ongelma on, että seurakunnat eivät ole jäsentensä yhteisöjä, vaan palveluntuottajia.

– Kirkon itse synnyttämä ongelma on se, että kirkko toimii hengellisten palvelujen tuottajana tietyn oletusarvoin, jotka eivät vastaa enää nykyaikaa. Kirkko tarjoaa hengellisiä palveluja periaatteessa kaikille, mutta käytännössä pienelle ryhmälle, joita kutsutaan aktiiviseurakuntalaisiksi, tai uskovaaisiksi.

– Joissakin perustoiminnoissa kirkon työ tavoittaa myös ison osan enemmistöstä.

– Minua ärsyttää aika tavalla tuollaiset ilmaisut kuin ”kirkon työ tavoittaa”. Joku

epäpersoonallinen kirkon työ ajaa takaa ihmisiä ja tavoittaa... Tämä ei ole yhteisöllistä kielenkäyttöä.

– Kirkosta tekee palvelujen tarjoajan erityisesti se, että sillä on – meidän luterilaisessa kirkossamme erityisesti – vahva, koulutettu ja vaikutusvaltainen virkakunta, joka jäsenten maksamana suorittaa kirkon työtä ja toimii – tahdoimmepa tai emme – kirkon subjektina, jonka palvelujen kohteena muut ovat. Tätä ei muuta muuksi se, että meillä kirkon hallinnossa on vahva demokratia – tai ainakin demokratian mahdollisuus.

– Kyllähän yhteisöllisyyttä on seurakunnissa. Se toteutuu erilaisissa piireissä ja pienryhmissä.

– Totta, mutta tästä syystä kirkon toiminnan sisällä tai sen jäsenten piirissä syntyy jako ainakin kahdenlaisiin jäseniin, pienen aktiiviseen vähemmistöön ja suureen passiivisen enemmistöön, joka usein on henkisesti varsin irrallaan seurakunnasta.

– Yhteisöllisyys kirkossa toteutuu suuressa määrin myös sen organisaatiosta irrallaan: herätysliikkeiden kokouksissa ja erilaisissa yhdistyksissä. Tämä on kansankirkossamme hyväksytty tapa toteuttaa kirkon jäsenyyttä.

– Onhan se myönteistä, että kirkossa hyväksytään tietty moniarvoisuus tai monikulttuurisuus. Ihmiset lähestyvät Jumalaa hyvin monella tavalla. Tämähän on lähtökohta myös ekumenialle: hyväksytään etä yhteinen uskomme on saanut erilaisia ilmauksia ja synnyttänyt erilaisia uskon-

nollisia kulttuureita. Niiden erilaisuudesta huolimatta voimme olla tietyn edellytyksin yhtä. Näiden ehtojen määrittämiseksi käydään kirkkojen välisiä oppikeskusteluja.

– Ehkä tämä moniarvoisuus on rikkautta, kunhan siinä on mukana rakkautta. Rakkaus tässä merkitsee suvaitsevuuutta ja toisten näkemysten kuuntelemista. Ettei olla heti torjumassa ja potkimassa pois niitä, jotka ajattelevat eri tavalla.

– Eikä ajatella, että me tässä edustamme sitä oikeaa ja aitoa kristillisyyttä.

– Rippikoulussa meille opetettiin, että kirkko on pyhien yhteisö, jossa evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan.

– Siinäpä se juuri on: kuka edustaa sitä puhdasta ja oikeaa?

– Ja pyhien yhteisö! Ihmiset heti ajattelevat, että se on nuhteettomien ihmisten yhteisö, johon minulla syntisellä ei ole mitään asiaa.

– Joo, yksi uskonnonopettajakin kertoi, että kun hänelle tuli avioero, hän tunsikin itsensä niin huonoksi, ettei oikein tohtinut mennä messuunkaan, kun siellä ne nuhteettomat ylistävät Jumalaansa.

– Luther kai tarkoitti, että kaikki kirkon jäsenet ovat pyhiä, koska ovat Kristuksen pyhittämiä ja ja sanan sakramenttien kautta osallisia tästä pyhyydestä. Olisiko parempi puhua kirkosta armahdettujen syntisten yhteisönä?

– Kirkossa ei voi olla muita jäseniä kuin armahdettuja syntisiä. Tämä pitäisi olla lähtökohtana, kun mietitään, miten kirkkoa ja sen seurakuntia kehitettäisiin enemmän jäsentensä yhteisönä toimiviksi.

– Yhteisöllisyys, yhteisönä eläminen, edellyttää, että jokaisella sen jäsenellä on vahva kuulumisen tunne: että minut hyväksytään yhteisöön tasavertaisena jäsenenä, jolla on tietyt oikeudet ja velvollisuudet, jonka ääntä kuullaan. Kuinka se on mahdollista meidän seurakunnissamme, hiippakunnissamme ja kirkossamme?

– Kuka on yhteisössä se subjekti, joka toimii ja toteuttaa sen missiota? Jokaisen jäsenen pitäisi tuntea olevansa osallinen yhteisön missiosta. Mutta se edellyttää tiivistä yhteyttä, sisäistä keskustelua ja myös koulutusta, jossa jäsenet perehdytetään yhteisön perustehtävään, sen arvoihin ja niitä kannattaviin perusteisiin. Jos tätä toteutetaan, syntyy väistämättä aktiivinen ydinseurakunta, kun taas osa jää passiiviseksi myötäilijöiksi. Syntyy kahden tason jäsenyyttä.

Miten siis edetään tästä virkavaltaisesta ja hierarkkisesta kirkosta kohti seurakuntalaisten yhteisöä, johon jokainen voisi tuntea kuuluvansa tasavertaisena jäsenenä?

– Siinäpä meillä pohtimista! Mutta kyllä kai meidän on todettava, että kirkko kaikine puutteineenkin on ollut meille uskon kantaja. Ilman sitä kristillinen usko ei olisi välittynyt meille. Meidän olisi nähtävä kirkko jonkinlaisena jatkumona apostolien ajasta nykypäivään. Sukupolvi sukupolvelta se on välittänyt todistusta Kristuksesta, milloin kirkkaammin, milloin sameam-

min, välillä ollut pahastikin eksyksissä. Aina se on myös tuonut siihen todistukseen oman aikansa väritystä.

– Mistä kirkosta sinä nyt puhut? Meillähän on monia kirkkokuntia ja niissä vielä monia erilaisia ryhmittymiä.

– Nyt puhuin kyllä pyhästä yhteisestä kirkosta tai pyhästä yhteisestä seurakunnasta, niin kuin uskontunnustuksessamme sanotaan.

– Sehän on aivan utooppinen kirkko, ei sellaista olekaan, paitsi uskon kohteena. Puhutaan mieluummin konkreettisesta kirkosta.

– Minusta tämä on ihan konkreettinen kirkko, joka elää ja vaikuttaa maan päällä ja ihmiskunnan historiassa. Sillä on vain hyvin erilaisia ilmenemismuotoja, sanoisinko kulttuureita. Meille uskon kantaja on ollut se kirkko, jonka jäseniä me olemme ja jonka piirissä me olemme kasvaneet. Voimme suhtautua siihen kriittisesti tai asettaa sen kyseenalaiseksikin, mutta se on se kirkko, joka on kantanut meille todistuksen Kristuksesta, tehnyt meidät osalliseksi hänestä.

Kirjoittaja on kirkon diakonia- ja yhteiskuntatyöstä eläköitynyt Sinapinsiemenen jäsen ja toistaiseksi tämän lehden toimittaja

JUHANI VEIKKOLA

TANJA ROIHA

Minun kirkkoni ja Sinapinsiemeneni

Kun minua pyydettiin jakamaan joi-takin ajatuksiani unelmiäni kirkosta ja siitä, millaista näkyä kirkosta Sinapinsiemenen voisi olla viemässä eteenpäin, epäilin heti aluksi. Onko minusta sanoit-tamaan tällä hetkellä mitään kirkosta, joka on mielessäni hapertunut niin ohkai-seksi, että hädin tuskin tiedän mistä lan-ganpäästä aloittaisin? Mutta sitten ajatte-lin, että juuri tässä hän saan hienon tilai-suuden muotoilla uudelleen jotakin siitä, mitä ajattelen.

Siispä otan askeleen taaksepäin ja tartun heti mainitsemaani epävarmuuteen suhteessa ajatuksiini ja kirkkoon. Eihän lop-pujen lopuksi ole olemassa sitä valtavaa in-stituutiota, jota en koe omakseni. Kirkko-han olemme tietysti me. Kaikki jotka siihen kuulumme. Ajattelen, että tähän kirk-koon kuuluvat ihmiset hyvin hyvin laajasti, eli ei pelkästään luterilaiseen kirkkoon kuulu-vat tai kristityt, vaan kaikki me ihmiset, jotka jollakin tapaa haluamme ajatella että on olemassa jokin suurempi taho ja kaiken ylittävä rakkaus, joka on meidän ajatteluamme ja itseämme suurempaa.

Minua on aina häirinnyt kirkkoon liitetyt määrittelyt, eritoten opillinen tiukkapipoi-suus ja maailmasta erottautu-minen. En haluaisi tunnustaa

sellaista kirkkoa, jonka edustajat piiloutu-vat helppojen ratkaisujen taakse ja jonka turvissa on helppoa uummistaa silmänsä ympäröivältä todellisuudelta.

Sen sijaan tunnustan, että kirkon traditios-sa on paljon mistä ammentaa. Sieltä löytyy oma mallinsa maailmasta erottautumiseen ja maailmassa vahvasti elämiseen, jopa yhteiskunnassa vaikuttamiseen. Mielestäni kristittyinä elämiseen tarvitaan molempia polkuja; tarvitaan maailmasta erottautumista, jotta näkökyky säilyisi ja elämistä ympäröivässä todellisuudessa, jotta osaisi toimia. Kirkon on seurattava, mitä Jeesus teki ja mitä Jeesus tekee edelleen.

Aina, kun luen Sinapinsiemenen jäsenlehdestä **Komista**, joka haluaa perustaa lasten-kodin tai koulun Intian orpolapsille, ja nä-en Sinapinsiementen vastaa-van tähän, ajattelen että tässä on se kirkko johon haluan kuulua. Tässä on se näky jota Sinapinsiemenen tulee olla kirkossa. Ja kyllä, en in-nostuisi tästäkään niin pal-joa, ellen olisi itse tavannut Komia ja todennut häntä hyväksi tyypiksi!

Tai kun nuorille aikuisille järjestetään yhä uudestaan mahdollisuuksia kokoontua ja hiljentyä mietiskelemään Ukinrannassa elämäänsä ja

ANNE TERVAHAUTA

uskon mysteeriä, ajattelen, että tässä on se kirkko taas, johon haluan kuulua ja tässä on Sinapinsiemenen tehtävä.

Sillä mistä ihminen voi tietää, mitä hänet on tänne laitettu toteuttamaan ja elämään? Kuka opettaa meille miten omaatuntoa ja Jumalan tahtoa kuunnellaan, ellei kirkko ja Sinapinsiemenen kaltaiset yhteisöt? Missä voi kuulla yhtä selkeää sanomaa kuin kirkossa siitä, että meillä ei ole muuta mahdollisuutta selviytyä ihmisinä ja yhteisönä, kuin antamalla toisillemme ja itsellemme anteeksi?

Pikkuisen yhdistyksemme murheena on ollut näkymättömyys, mutta se on varmasti myös suojannut paljolta. Isojen instituutioiden osana on harvoin unelmoida. Isot instituutiot kompastuvat omaan rakenteellisuuteensa ja menettävät spontaanisuutensa. Sinapinsiemenläisillä on mahdollisuus tutustua jokaiseen hyväntekijäänsä ja jokaiseen jäsenensä. Tätä toivoisin kirkolta laajemminkin. Pienissä yksiköissä sopivan intiimi yhteisöllisyys on mahdollista.

Unelmieni kirkko olisi tulisijamainen paikka, jossa piipahtaisivat ”lähes kaikki”, hyvin eri syistä ja eri aikoina. Siellä voisi nauraa ja miettiä syntyjä syviä. Ovet olisi-

vat auki ja toiminta organisoitaisiin yhdessä kirkkoon kuuluvien kanssa. Kirkolla ei tarvitsisi olla niin massiivisen hienoja tiloja tai jyrkää systeemiä, jota pyörittää. Sillä olisi työntekijät, jotka vastaisivat työaloista ja hengellisestä annista. Ja kun ilmaantuisi jokin yksilöä, yhteisöä tai kyseistä asuin- aluetta koskeva ongelma, kirkolla voisi olla siihen jotakin tarjottavaa. Lopultahan kaikki on kiinni siitä, millainen tuuli kirkossa puhaltaa, onko rakkaus käsin koskeltavaa vai taustalle painunutta ihannetta. Tällaista konkreettista välittämistä ja toisin ajattelua toivoisin Sinapinsiemenen olevan ja tuovan esille rohkeasti. Unelmieni kirkko on elävä yhteisö.

Tunnistan leimautuvani idealistiksi kuvaillessani unelmieni kirkkoa, mutta en toivoisi olevani muutakaan. Ehkä pikkuinen Sinapinsiemen voi olla paikka muillekin kaltaisilleni idealisteille. Ainakin olen saanut sieltä runsaasti kasvualaa maailmanparanukseen. Kunhan löytyy sitten niitäkin, jotka pistävät tuulemaan.

Kirjoittaja on Sinapinsiemenen entinen sihteeri, teologian maisteri, joka työskentelee tällä hetkellä henkilöstöarvioinnin parissa ja asuu Kathos-yhteisössä Helsingissä.

EEVA-STIINA SNELLMAN

Minä unelmoin Kirkosta, joka elää niin kuin se opettaa

ANNE TERVAHAUTA

Se ymmärtää ihmisen vastuun Luomakunnasta ja keskittyy kaikin mahdollisin toimin ilmastonmuutoksen torjuntaan, koska se on suurin ihmiskuntaa (ei planeettaa) uhkaava asia tällä hetkellä kuin myös massiivinen lajien sukupuuttoaalto, joka pyyhkii yli maanpiirin.

MITÄ SE ON?

Se on ensisijaisesti poliittiseen päätöksentekoon vaikuttamista. Se on sen ymmärtämistä, että olemalla hiljaisena hyväksyjänä mukana tuhon koneistoissa, kirkko raiskaa luomakuntaa ja kaikkea Elämää tällä ainutlaatuisella planeetalla, jonka puoles-

ta Suomen kirkoissa uskollisesti rukoillaan viikoittain, mutta tehdään...?

Unelmieni Kirkko on se Kristuksen ruumis, joka muodostuu kaikista sen jäsenistä, kenenkään olematta tärkeämpi kuin toinen. Se ymmärtää, että sen tehtävänä on koko kirkkoinstituution elämän muuttaminen ja sen väärinkäsityksen korjaaminen, että ihmiskunta pelastuisi vain yksityisten ihmisten ratkaisulla. Kirkon on luovuttava keskittymästä ihmisten pikkusielujen pelastamiseen jonkun tulevan helvetin kauhuilta ja ymmärrettävä, että helvetti on jo valloillaan, joka paikassa ja ihan lähellä.

Kirkon tehtävä on toimia sillä vallalla ja voimalla mikä sillä on ja nähdä, että kaikenlainen lyhytnäköinen avustus- ym. toiminta on vain oireisiin puuttumista, murusten antamista. Toki kirkko voi rohkaista jäseniään ja kaikkia ihmisiä muutokseen, mutta vastuun siirtäminen yksityisten harveille yksinään on vastuutonta ja pinnallista. Kirkon tulisi myös luopua harmittomista kerhotoiminnosta ja viihteellisistä tempauksista, joilla yritetään vain kerätä hinnalla millä hyvänsä suuria osallistujajoukkoja tilastoja kaunistamaan.

Unelmieni Kirkko siirtyy täysin kasvisluomuruuan käyttöön kaikessa toiminnassaan, luopuu yksityisautoilusta, siirtyy vihreään sähköön, alentaa lämpötilaa kaikissa tiloissaan, luopuu öljylämmityksestä,

poimii vain luonnon kukkia alttareille ja muihin tiloihin kesäisin ja muulloin ostaa vain kotimaisia kukkia ja kaikissa hankinnoissaan suosii kotimaista, reilua ja lähituotantoa. Se suojelee kaikki hautausmaat tikkojen ja siilien rakentaa pesiään. Se lopettaa kuolleiden ja köyhien nurmikkohehtaarien hoitamisen ilmaa saastuttavilla leikkureilla ja antaa harvinaisten ja vanhoilla hautausmailla säilyneiden kasvien rehoittaa. Näin ilmestyvät perhostet, sudenkorennot ja muut pienet lentävät Rajan tuolle puolen siirtyneiden rakkaiden ja heidän läheistensä kohtaamisia lohduttamaan. Kirkkoni luopuu kaikesta turhasta kulutuksesta ja muovisista askartelurihkamasta ja siirtyy luonnonmateriaaleihin, luonnon tutkimiseen, ulkoilma-jumalanpalveluksiin...

Unelmieni kirkko luopuu olemasta markkinavoimien talutusnuorassa kulkeva suuriin yksikköihin keskittyvä epäpersoonallinen palvelulaitos ja kehittyy paikallisseurakunnissa toimivaksi köyhien ja sorrettujen rinnalla kulkeväksi ihmistyövoimalla toimivaksi, lähidemokratiaa toteuttavaksi, ihmisten kuulemiseen ja auttamiseen keskittyväksi yhteisöksi.

Se keskittyy tekemiseen, koska Sana tuli lihaksi. Vain sanan kirkkona oleminen

on hengenvaarallista ja jopa irvikuvakseen muuttunut: sanahelinöiden kirkon rummut kumajavat tyhjyyttään ja ihmiset kaikoavat loogisesti ja ymmärrettävästi.

Unelmieni kirkko ei ole mukavuudenhaluinen vaan yhtä rohkea kuin vanhan testamentin profetat. Voi miten kaipaamme profetaallista Kirkkoa!

Haaveilen, että kirkko luopuu suuresta osasta omaisuuttaan, hyvistä palkoistaan ja eläkkeistään ja poroporvarillisesta elämäntyylistään. Kenenkään palkasta ei tule kerääntyä voittoa ja työntekijäkeskeytyksestä luovutaan. Kirkkoni luopuu myös hengel-

lisen ja ”muun” työn jakamisesta ja siirtyy tasapalkkaan: siivoojille ja piispoille sama palkka ja samat eläkkeet! Unelmieni kirkko puolustaa lasten oikeuksia, eläinten oikeuksia, vanhusten oikeuksia, lintujen, susein, karhujen, kukkien, niittyjen, ketojen, ikimetsien, saukkojen, saimaannorpan, villin lohien, pienviljelijöiden, omaishoitajien ja työttömien oikeuksia ja kulkee kaikkien niiden rinnalla uskollisesti, todesti ja aidosti, tekemällä, hiljaisesti rukoillen...

Kirjoittaja on pienimuotoisen ekologisen maaelämän eläjä.

ANNETERVAHAUTA

TOPI HAARLAA

Luottamuksen kirkko

Enkeli sanoi: ”Älkää peljätkö.” Piste. Siinä oli rakkauden viestiä koko ihmiskunnalle. Kuinka on, osaammeko me kulkea vailla pelkoa ja luottaa?

Kirkko on minulle rakas. Harmitukseksi koen, että kirkkoa vaivaa turhan usein pelon ja epäluottamuksen henki. Pelätään sitä miten toiset reagoivat ja etenkin pelätään julkista mielipidettä. Mitä jos kaikki eivät tykkääkään siitä miten me toimimme tai mihin me uskomme? Kuinka paljon kirkosta taas uhataan erota, jos tehdään näin ja näin, tai annetaan tilaa tälle henkilölle tai tuolle ryhmälle toteuttaa näkyään yhteisestä uskosta. Ja kuinka paljon taasen uhataan erota jos toimitaan päinvastoin? Vaikka kirkko ajattelee itsestään kansankirkkona, ei kaiken kansan keskeltä tilaa aina tunnu löytyvän kuin yhdelle konsensusäänelle.

Taizén yhteydessä ja hiljaisuuden liikkeessä olen nauttinut siitä, että iloitaan kristittyjen keskinäisestä yhteydestä vailla tarvettua toistella kuluneita fraaseja. Ollaan Jumalan edessä ja luotetaan, että hän kyllä näkee ja kuulee. Liikoja ei kysellä toisten uskon perään, kuten ei körttiläisyydessäkään. Tilaa annetaan ja ollaan läsnä, mutta ei hylätä.

Ekumeenisessa liikkeessä samoin nautin keskinäisen kunnioituksen hengestä, joka toteutuu hieman toisella tavalla kuin hiljaisuuden liikkeessä. Ekumenian kentillä ollaan avoimen kiinnostuneita toisen uskon sisällöistä ja kysellään hyväksyviä miksikysymyksiä, tavoitteena ymmärtää toista ja rakastaa erilaisuutta yhteisen uskon ytimen ympärillä. Keskinäisen kunnioituksen henki vallitsee, ja sen toivoisin leviävän oman kirkkommekin sisälle. Sen, että ajattelemmme tai painotamme asioita eri tavalla

ja elämme uskoamme todeksi kukin itsellemme luontevalla tavalla, ei tulisi uhata sitä, ettemmekö voisi kokea yhteyttä ja tukea toinen toistemme erilaisia kutsumuksia.

Kirkkoa deduktiivisesti tarkasteltuna voi miettiä, että onko parempi versio kirkosta yksi selkeästi muodostuva yläkäsite, jonka alle kaiken tulee muodostua yläkäsitteen tarkan ohjauksen mukaan? Siis yksi kuva kirkosta, joka laatukäsikirjan mukaisesti toteutettuna on kaikkialla aina samannäköinen ja samat palvelut tuottava.

Vai onko kirkko parempi induktiivisen tarkastelun mukaisesti muodostettuna, kaikkien pienten purojen ja virtojen yhdessä muodostamana summana, jossa ydin on yhteinen, mutta tavat elää sanomaa todeksi ovat monimuotoiset? Haluaisin nähdä kirkon jälkimmäisessä muodossa, kaikkien jäsentensä kirjavana summana. Yhteisönä, jossa tapahtuu kaikkea mahdollista ja jossa sijansa löytää kummallisinkin.

Seurakuntanuorena sain kasvaa luottamuksen ilmapiirissä. Paha maailma ei vielä tuolloin ollut lamauttanut seurakuntalaisten vastuunkantoa kaikkine turvallisuussäännöstöineen ja vienyt kirkkoa entistäkin enemmän virkavastuiden alle. Myös muut kuin seurakunnasta palkkaa saavat pystyivät järjestämään metsäreissuja ja muita tapahtumia myös nuorisotyön yhteydessä. Kullakin meistä oli tilaisuus kykyjensä ja intonsa mukaan ottaa pala kerrallaan lisää vastuuta ja toteuttaa ideoita yhdessä. Olen kaikesta tästä suuressa kiitollisuudenvelassa nuorisotyönohjaajilleni. Saimme kasvaa luottamuksessa, ja samalla vastuullisten kaitsennan alla.

”Luottamus hyvä, valvonta parempi” -lauseen olen oppinut entisen naapurimaan Isä Aurinkoisen suuhun laitettuna. Keskusjohdoinenkin järjestelmä voi saada hyvää aikaan byrokraliallaan, mutta todellinen kukoistaminen vaatii yksilön vapautta toteuttaa unelmiaan ja rakentaa parempaa maailmaa. Tästä on kyse myös kirkossa.

Kirkko tekee omilla rakenteillaan paljon hyvää ja hoitaa oman tonttinsa. Todellinen kukoistaminen ja näky nykyistä laajemman joukon elämää tukevasta kirkosta vaatii luottamusta siihen, että niin yksittäiset ihmiset, ryhmät, järjestöt, liikkeet ja kaikenmoiset itselle hieman epämiellyttävätkin kuppikunnat tekevät arvokasta työtä tahoillaan. Ja että me kaikki kyllä mahdumme saman katon alle. Mitä useampi ja mitä enemmän toisistaan erilaisempi ryhmä on toteuttamassa omaa visiotaan kirkon ja etenkin Kristuksen parhaasta, sitä kukkeammaksi ja väriiloistokkaammaksi tilkkutäkkimme muodostuu.

Pienen mutta merkittävän varauman tämä tosin vaatii. Kaikki tämä edellyttää luottamusta ja kuuliaisuutta johtoa kohtaa, jolla on oikeus ohjata meitä yhteisen hyvän tielä, sillä emme halua ruokkia monimuotoisuudella keskinäistä hajaannusta. Johtajalta vaaditaan kasvojen lisäksi ymmärtävää sydäntä ja armollista jämäkkyyttä sekä etenkin diplomaattisia taitoja lisätä keskinäistä ymmärrystä omassaan oikeassa olevien välillä. Suvaitsevaisuutta ja luottamusta tarvitaan siihen, että uskomme toistenkin voivan olla ihan hyvällä asialla, vaikka ajattelvatkin toisin kuin itse ajattelen.

Haluan tehdä kirkosta rinnastuksen paljon parjattuun mutta monella tavoin kukoistavaan yrityselämään. Se ei ajatusmallina ole niin kaukana kuin usein ajatellaan. Jos kirkolla on päämääränä taloudellisen tuloksen tuottamisen sijasta tuottaa niin lähelle kuin kauas mahdollisimman paljon hyvää, rakkautta eri muodoissaan ajasta aina ikuisuuteen, niin eikö siinä kaikenlainen yritteliäisyys olisi enemmän kuin suotavaa? Rohkeus kokeilla mitä mieleen tulee, lupa onnistua ja myös epäonnistua, sillä mikäli ei oteta riskiä epäonnistua, ei myöskään onnistumisen kokemuksille jää tilaa. Moni iso asia lähtee liikkeelle pienestä ideasta, jota on vain uskallettava lähteä kokeilemaan ja rakentamaan.

Meidän kirkkomme resursseilla olisi mahdollista luoda edellytyksiä entistä monipuolisemmalle hengellisen elämän kirjolle etenkin kaupunkialueilla. Kappelit ja kirkot voisivat erikoistua erilaisiin messuihin ja perustoimintojen oheen voisi kokeilla yhtä jos toista, mihin paikallisilla toimijoilla olisi intoa.

Jos itse voisın valita mitä tulevana pappina työkseni tekisin, haluaisin kokeilla rakentaa synnyinlähiöni eri toimijoiden alueellista yhteisöllisyyttä, missä kappelilla ja seurakunnalla olisi merkittävä rooli. Haluaisin kutsumetodilla tehdä parhaani integroidakseni sitä laajaa osaamista mitä seurakuntalaisilla on oman työnsäkin kautta kertynyt, yhteiseen palvelukseen.

Uskon, että moni työelämässä toimiva olisi valmis tuomaan panostaan seurakunnan elämään, kun häntä mukaan kysyttäisiin, sopivasti valmennettaisiin ja rennosti roh-

kaistaisiin sekä annettaisiin tilaa toteuttaa asioita myös omalla tavallaan. Sen sijaan, että työntekijävoimin soudamme kaleariamme hiki hatussa hitaasti eteenpäin, valjastakaamme seurakuntalaisissa olevat merenkävijän taidot pitelemään purjeita ja tyytykäämme ruorissa ohjaamaan purttamme oikeassa kurssissa.

Innovaation ituja kasvattamaan me kaipaamme luottamusta, valtuutusta ja resursseja, toisin sanoen kaipaamme pientä bisnesenkeliä kulkemaan kanssamme omassa pyrkimyksessämme ja viemään sitä eteenpäin. Pieniä Apolloksia, jotka rohkaisten auttavat kastelemalla ituja ja toiveikkaana katsellen, että mille iduille Jumala kasvun antaa. Useimmat kokeilut palvelevat oman aikansa kuihtuen tilanteiden muuttuessa, kun taasen jotkin hankkeet lähtevät lentoon ja tuottavat vielä satatertaistakin suuremman sadon.

Uutta on löydettävä, sillä mielikuvan kirkosta on noustava tästä päivästä, ei menneestä. Meillä kaikilla on upeita lahjoja, joita olemme luomisessamme osaksemme saaneet ja joissa olemme saaneet kasvaa. Antakaamme kaikkien kukkien kukkia ja istuttakaamme sekaan rakkaudella uusia, jotta emme kuihtuisi ja jättäisi meille annettuja lahjoja vajaakäyttöön. Olkaamme siis luottamuksessa rohkeita ja tukekaamme toisiamme omassa yhteisössämme.

Enkeleitä kevään tiellesi, luotetaan kun tavataan!

*Kirjoittaja on puoliurbaani teol.yo
– maanviljelijä.*

Avaimia jakoon!

Kahdeksankymmentäluvulla Oulun keskustaan rakennettiin uusi seurakuntien virastotalo. Sen seinät päällystettiin komeasti kellertävällä marmorilla. Asiasta oli jonkin verran keskustelua paikallisissa lehdissä, ja muistan olleeni rippikouluikäisenä kovin närkästynyt asiasta: kuinka voi kirkko, joka saar-
naa köyhille jakamisesta, päällystää oman pömpelinsä ihka oikealla ja arvatenkin kalliilla marmorilla? Miten kehtaavat pystyttää moisia palatseja ylipäättään, kun oikein olisi hoitaa pakolliset hallintohommat vaatimattomasti jossain vanhassa ja halvassa toimitilassa ja käyttää kaikki liikenevät rahat vaikka diakoniaan!

Olin joululomalla synnyinkaupungissani Oulussa ja kuljin tässä muutama päivä siten mainitun marmoritalon ohi. Se näytti itse asiassa aika vaatimattomalta. Pohjoisen kova ilmasto oli sitä kuluttanut, ja se oli paljon pienempikin kuin muistin. Marmoripinta ei herättänyt minussa enää minäkäänlaista reaktiota, hyvä että edes muistin koko asiaa.

Tässä kohti kysymys kuuluu: olenko vain turtunut? Olenko minä ja kaikki muutkin nykyään sitä mieltä, että kirkon kuului, ja kuuluu, toimia juuri noin? Huolehtia ensin itselleen toimitilat ja täyttää kaikki muutkin rahanreikänsä ja sitten katsoa, jäikö jotain jaettavaa?

No hyvä on, ehkä se talo nyt ylipäättään piti

päällystää jollakin. Mutta älkäämme antako vielä periksi. Minusta nimittäin näyttää vahvasti siltä, että yhä useammat ihmiset, niin kirkon jäsenet kuin muutkin, odottaisivat kirkolta nykyistä paljon radikaalimpaa asennetta ja tekoja silloin, kun puhutaan hyvän tekemisestä.

Moni sanoo haluavansa kuulua kirkkoon siksi, että kirkko tekee hyvää. Tämä on aivan totta, kirkko tekee hyvää: diakoniatyö kohtaa vuosittain suuret määrät apua tarvitsevia ihmisiä ja auttaa heitä hyvin konkreettisesti. Aineellisen avun lisäksi diakoniatyöntekijät ja papit käyvät ihmisten kanssa merkityksellisiä keskusteluja. Seurakunnan toimintoihin osallistumalla moni on löytänyt elämäänsä ihmisiä, tekemistä ja iloa.

Esimerkiksi meillä Vantaalla diakoniatyö välitti juuri sadoittain muutaman kymppin arvoisia joululahjoja vähävaraisille lapsille. Lahjojen antajat saivat käydä hakemassa ensimmäisenä adventtina kirkon joulukuusesta lasten ja nuorten toivomuslappusia ja hankkia lahjat niiden perusteella. Kirkon työntekijät siten toimittivat hankitut lahjat perille. Nyt noin kuusisataa vantaalaista lasta ja nuorta iloitsee joululahjasta, jonka tuntematon lahjoittaja hommasi ja seurakunnan diakoniatyöntekijät toimittivat saajalleen. Hyvä. Mutta riittääkö tämä? Onko oikein,

että kirkko omistaa kaikenlaista ja luottamushenkilöt keskustelevat kokouksissaan tuntikausia raha-asioista ja omaisuudenhoidosta samaan aikaan kun hädänalaisia ja muita autettavia piisaa?

Varmasti voisimme kirkkona tehdä enemmänkin. Paljon enemmän. Ensimmäinen asia on asennemuutos: virastoa muistuttavan kirkko-organisaation tulisi muistuttaa enemmän kansalaisjärjestöä. Ei haittaa, vaikka meininki olisi vähän nuhjuisempaakin, kun hyvän tekemisen eetos siitä oikeasti kuultaisi.

On aina mukavaa ja helppoa puhua siitä, mitä kirkon pitäisi tehdä. Kaikesta mitä se ei ole tehnyt. Ja kaikista epäkohdista ja mokista joita se on tehnyt. Kirkko sitä ja kirkko tätä. Nyt herääkin kysymys, kuka se kirkko on. Kenen pitäisi tehdä? Ja vastaus on, apua, vastaus on että sehän olemme me, kirkon jäsenet! Papit sun muut palkansaajat ovat kirkon jäseniä myös, mutta he ovat meillä töissä.

Kirkon omaisuus, kuten kirkkorakennukset ja tontit ja metsät ja muu arvokas, ei ole kirkon omaisuutta vaan kirkon jäsenten omaisuutta. Tämä johtuu siitä että kirkko muodostuu meistä jäsenistään, ei ole muuta kirkkoa kuin se joka muodostuu jäsenistään. Kirkko ei siis ole siellä jossain ja me jäsenet täällä erillään, vaan kirkko olemme me. Ja kirkon omaisuus on, hmm, sehän on siis meidän.

Aah, miten mukavia ja hienoja kirkkorakennuksiakin meillä siis on omistuksessamme joka puolella Suomea! Nyt seuraava kysymys onkin, mitä hyvää me voisimme niillä tehdä.

Ennen kuin kirkkorakennuksesta on mitään iloa kenellekään, sinne pitää päästä itsälle eli saada avaimet. Seurakuntien pitäisi osata ja uskaltaa jakaa näitä avaimia paljon innokkaammin kuin tähän asti, jotta seurakuntalaiset eli kirkon jäsenet eli me voisimme käyttää näitä tilojamme erilaisiin hyviin tarkoituksiin. Niitä tarkoituksia varmaan keksimme helposti. Kuulin juuri pienestä saksalaisesta luterilaisesta seurakunnasta, jossa on yksi pappi mutta seurakuntalaisilla yli sata avainta kirkkoon, ja meininki sen mukaista. Hyvä.

Nyt kun on talvi ja kylmää ja useita tuhansia ihmisiä virallisesti kodittomina, kirkkojen lämpimät ja mukavat tilat tarjoaisivat hyvän turvan hätätilanteissa. Tämä edellyttää, että kirkko on auki. Tämä taas edellyttää jotakuta joka siellä päivystää, ja koska palkattu väki ei sentään voi olla vuorokauden ympäri paikalla, apuun tarvitaan meitä muita. Ehkä sekin olisi järjestettävissä, jos tahtoa on.

Kirkolla on varaa olla hyvän tekemisessä paljon radikaalimpi kuin nykyään. Kristinuskomme ydin Jeesus ei totisesti ole taskulaskinta tuijottava hissukka, vaan hän kannustaa kirkkooaan radikaaliin ajatteluun ja uskoon, joka näkyy tekoina.

Mutta se kirkko olemme me, kirkon jäsenet, ei kukaan muu. Me olemme ne jotka sitä hyvää voivat tehdä. Sekä jokainen erikseen että erityisesti kaikki yhdessä.

Radiossa 1.3.2013 pidetty aamuhartaus. Kirjoittaja on vapaa toimittaja ja kirkkovaltuutettu Vantaalta.

Mietiskeltäväksi

TAIZÉN VELI ALOIS

Miten löydämme Jumalaan luottamisen lähteitä? (2/4)

Toinen ehdotus

TEIDEN ETSIMINEN KRISTUKSEN KOHTAAMISEKSI

Jeesus ei opettanut teoriaa; hän eli ihmiselämän kuten me. Ainut ero oli, että hänessä Jumalan rakkaus loisti ilman varjoja. Jopa hänen elinaikanaan monet eivät luottaneet häneen: ”Hän on poissa tolaltaan” (Mark. 3:21), ”Hän tekee itsestään Jumalan vertaisen” (Joh. 5:18).

Kenenkään ei ole pakko uskoa häneen. Mutta uskomisen on enemmän kuin vain tunne. Se on myös rationaalinen teko; on mahdollista tehdä loppuun saakka harkittu päätös uskoa Kristukseen.

Mikä tekee Jeesuksesta uskottavan? Miksi hänellä on ollut kahden tuhatta vuoden ajan niin monia seuraajia? Onko kyseessä hänen nöyryytensä? Hän ei painostanut ketään mihinkään. Hän yksinkertaisesti tuli kaikkia ihmisiä vastaan kertoakseen heille, että Jumala oli lähellä.

Hän luotti niihin, joihin yhteiskunta kieltäytyi luottamasta. Hän palautti heidän arvonsa. Hän itse suostui olemaan halveksittu ja torjuttu; hän ei kieltänyt Jumalan rakkautta köyhiltä ja ulkopuolelle jätetyiltä.

Voimme kohdata Kristuksen lukemalla tarinan hänen elämästään evankeliumista. Hän kysyy meiltä yhä tänään: ”Kuka minä teidän mielestänne olen?” (Matt. 16:15). Ja hän kertoi meille, että hän antaa itsensä meille ehtoollisissa.

Voimme kohdata hänet yhteydessä niihin, jotka uskovat häneen kirkkojemme ollessa vastaanottavia yhteisöjä.

Ensi vuonna etsimme käytännön askelia, joita voimme ottaa auttaaksemme tekemään todellisuutta kaikkien niiden näkyvästä uskonyhteydestä, jotka rakastavat Kristusta.

Kohtaamme hänet hyvin köyhissä ihmisissä. Heitä Jeesus erityisesti rakasti.

”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle” (Matt. 25:40). Haluaisimme vahvistaa näiden Kristuksen sanojen totuuden vuoden 2015 kokouksessamme.

Voimme kohdata hänet, kun katsomme todistajia, jotka turvautuvat häneen.

Menkäämme yksin tai muutaman muun kanssa tapaamaan ja puhumaan naisen tai miehen kanssa, jonka elämä muuttui, kun hän kohtasi Kristuksen. Tai lukekaamme yhdessä jonkun uskon todistajan elämäkerta: **Franciscus Assisilaisen, Josephine Bakhitan, Dietrich Bonhoefferin, äiti Teresan, Oscar Romeron, Alexander Meinin**, ja monien muiden. He olivat kaikki hyvin erilaisia, ja jokaisella heistä oli ainutlaatuiset lahjansa. Meidän ei pitäisi yrittää jäljitellä heitä, vaan nähdä, kuinka heidän luottamuksensa Kristukseen muutti heidät. Heillä oli myös virheensä. Mutta he kaikki puhuivat Jumalalle rukouksessa, vaikka jotkut heistä kokivat sisäisiä öitä. Ystävyyden Kristuksen kanssa teki heistä vapaita, ja tällä tavoin sillä, mikä heissä oli parasta, oli mahdollisuus kukoistaa.

*Veli Aloisin kirjeestä vuodelle 2013
suomentanut Anne Väisänen*

Avoim kirje rukousta ja yhteisöllisyyttä kaipaaville

Rakkaat ystävät Kristuksessa Jeesuksessa

Kirjoitan teille asiasta, joka on pitkään ollut sydämelläni ja jota olen aavistuksen saanut viime talvena maistaa. Nyt voisi tarjoutua vastaavaa kaipaaville jotain konkreettista.

Kaipasin säännöllistä rukousyhteyttä ja yhteisöllistä elämää yksinkertaisessa muodossa. Erityisesti hiljainen rukous, virret ja Taizé-laulut sekä fransiskaanisten tai karmeliittasääntökuntien hengellinen elämä on koskettanut. Kuluksen talven aikana olen saanut olla osana pienimuotoisessa rukouksen ryhmäkodissa, Helmitorpassa. Olemme rukoilleet yhdessä n. kerran viikossa ja kuukausittain viettäneet kotiretriittiä. Retriiteissä rukoushetket ja ruokailujen vastuuvuorot on jaettu osallistujien kesken. Oma tilanteeni on muuttumassa, joten osallistumiseni jatkossa on vähäisempää ja erikseen sovittavissa. Tila toiminnan jatkumiselle olisi olemassa tai se voisi tarjota mahdollisuuden uudenlaisen yhteiselämän alkuun.

Tarjolla on vuokrattavaksi joku 3 huoneesta yhteistiloineen pienimuotoista yhteisöllistä elämää kaipaavalle tai koko huoneisto (4 h +k, 100 m²) valmiille ryhmälle, joka haluaisi asua yhdessä. Asunto sijaitsee n. 10 v. kerrostalossa Espoossa Koivuhovin juna-aseman lähellä Kauniaisten tuntumassa. Yhteisinä tiloina on keittiö, olohuone, sauna/ph/wc ja erillinen wc/khh ja parveke. Kukin eläisi siis omaa arkielämäänsä opiskelu- tai työaikojensa mukaan, ja hoitaisi raha-asiansa itse. Yhdessä sovittaisiin yhteisestä elämästä ja asumisen käytännöistä. Rukoushetkiä voisi olla päivittäin tai vaikka vain kerran viikossa tai harvemmin. Joku ilta voisi olla yhteiselle kokoontumiselle varattu. Elämisen rytmistä ja muodoista voivat asukkaat keskenään sopia.

Tunnustele, olisiko tämä mahdollisesti juuri sinulle, nyt tai myöhemmin. Jotain ratkaisuja huoneiston käytön suhteen tehdään lähiviikkoina. Keskustelen mielelläni asiasta enemmän kasvotusten. Soita tai jätä soittopyyntö, niin soviin tapaaminen, tai kirjoita osoitteella: [ullamajjakyrola\(at\)hotmail.com](mailto:ullamajjakyrola(at)hotmail.com).

Siunaavin terveisin
ULLA-MAIJA KYRÖLÄ
p. 050-3465 348

Ukinrannan kuulumisia huhtikuun lopulla

Kun Ukinrannan pihan lumet viimein alkoivat sulaa loputtomalta tuntuneen talven jälkeen, alta paljastui ruma totuus. Tapaninpäivänä tapahtunut iso putkirikko aiheutti sellaisen tulvan, että piha on nyt vaikeakulkuisen kuravelin vallassa eikä entisestä kauniista nurmikosta talojen välissä ole enää kuin hiekkainen muisto jäljellä. Pihamaa vaatii mittavat kunnostustyöt.

Tämä ja muutama muu käytännön ”haaste” ovat värittäneet ensimmäistä isännöintikauttamme muuten idyllisessä Ukinrannassa. Emme kuitenkaan lannistu ihan

pienistä kuravelleista. Odotamme kesää ja karpäsiä.

Alkuvuoteen on mahtunut monta ilahduttavaa ja elähdyttävää viikonlopun tapahtumaa: kolme hiljaisuuden retiriittiä, yksi valokuvaretriitti sekä kolme erilaista yhteisökokoontumista hiljaisuuden hengessä. Retriitit ovat olleet loppuunmyytyjä. Alakertaan virittämämme kaksi uutta maalausoppa tulivat siis tosi tarpeeseen.

Jokaisessa kokoontumisessa olemme aina uudelleen saaneet todistaa talkootyön ja ihmisten hyvän tahdon ihmettä. Her-

MATTI BJÖRNINEN

MATTI BJÖRNINEN

Siniseen taloon suunnatessamme mietimme aina uudelleen myös tyhjän talon dilemmaa. Miksei kukaan asu siellä? Voisiko joku joskus, pidemmän aikaa tai edes muutaman viikon verran? Tätä mietimme hallituksen kanssa yhtenä helmikuuisena iltana tultuamme yhteen visioimaan Ukinrannan ja Sinapinsiemenen tulevaisuutta.

Visioinnissa virinneen keskustelun innoittamana kirjoitimme myös blogiimme (osoitteessa ukinranta.wordpress.com) seuraavan pohdinnan, joka edelleen ansaitsee huomionne:

Kaipaamme tänne viikkotalkoolaisia! Siis itsenäisesti toimeen tulevia Sinapinsiemenen jäseniä, jotka haluavat vetäytyä viikoksi – tai miksei useammaksikin – asutamaan sinisen talon yläkertaan. Tehtävänä olisi lähinnä läsnäolo sekä rukoushetkien pitäminen isäntien ollessa työmatkojen tms. vuoksi estyneitä. Talosta löytyy pientä talouspuuhaa enemmänkin, mutta sitä saisi tehdä oman jaksamisensa rajoissa, yhteisen sopimuksen mukaan. Toivomme, että talkoolainen voisi muuna aikana nauttia ympäristön kauniista luonnosta ja muusta kiireettömästä olemisesta. Tampereen retketkin ovat täältä helposti toteutettavissa. Oleskelusta perittäisiin vain hyvin kohtuullista ateriamaksumaa.

Viikkotalkoolaiselle on tilaa sinisessä talossa lähes aina. Vain retriittien alla tila saattaa käydä niukaksi. Erityisesti kesällä tällaisille ihmisille on tarvetta, että isännätkin pääsevät vuosilomalle. Nyt olisi parhainta aikaa varata itselleen makoisat Kesäpäivät Kangasalla!

kullisten retriittiruokien loihtimisessa talkoapua ovat antaneet **Regina** ja **Tony**, **Raija**, **Helena**, **Anssi**, **Tuula** ja **Anna-Liisa**. Retriittejä ovat apunamme ohjanneet **Tapio** ja **Lari**. Mahtavaa! Ja pisteenä iin päälle löytyi vielä Maija, joka uutterasti postittaa kirjakaupan tilauksia puolestamme. Siunatut sinapit!

Järjestettyjen tapahtumien ulkopuolella talo nukkuu vielä talviuntaan. Aamuisin ja iltaisin kello kahdeksalta hipsimme yläkeran kappeliin rukoushetkeen. Iltaisin joku saattaa kylältä poiketa seuraamme, mutta useimmiten olemme kyllä kaksistaan. Toisaalta: arkipäivämme töineen ja töiden etsimiseen kuluvat sukkelaan ilmeikkään vieraiden kaitsentaa, eivätkä talon ja kirjakaupan näkymättömät askareet todellakaan loppu koskaan.

Ukinrannassa tapahtuu

La 11.5. KEVÄTTALKOOT,
su 12.5. ANNA-MAIJA RAITTILAN RUNOPÄIVÄ.
Talkoopäivä/vuorokausi 10€, runopäivä 30€

Kesä – elokuussa on mahdollista pistäytyä Ukinrannassa muinakin aikoina – varmista ajankohdan sopivuus ensin sähköpostitse tai puhelimitse.

Ti 9.7. – su 14.7. PARATIISIVIIKKO, perheet tervetulleita, voi tulla osaksi aikaa.

La 14.9. SYYSTALKOOT

21. – 22.9. HILJAISUUTTA VASTA-ALKAJILLE. *Leena ja Jarmo Rautiainen.* 80€

26. – 27.10. RETRIITTIRUOKAA RAKKAUDELLE. Erilainen ruokakurssi, jossa ruokailut ja yöseudut hiljaisuudessa. *Eeva-Stiina Snellman.* 80€

1. – 3.11. PYHÄINPÄIVÄN HILJAISUUDEN RETRIITTI. *Tapio Koivu.* 110€

29.11. – 1.12. ADVENTIN HILJAISUUDEN RETRIITTI. *Soili Juntumaa.* 110€

Ilmoittautuminen Ukinrantaan viimeistään kaksi viikkoa ennen tapahtumaa. Kaikkiin tapahtumiin omat lakanat mukaan.

Säännölliset rukoushetket klo 8 (ti-la) ja 20 (ti-to); ohjelmaan merkittyjen tapahtumien aikana klo 8.30, 13 ja 20. Avoimna kenen tahansa tulla ja hiljentyä Jumalan läsnäoloon virren, Raamatun tekstien, hiljaisuuden ja Taizén laulun myötä. Kirjamyymälä on avoimna rukoushetkien jälkeen ja muuten erikseen sovittuna aikana. Keskiyökoisin tarjolla iltateetä klo 19.

Tervetuloa!

Uniikkia asumista kesälomaa viettäville!

Ukinranta tarjoaa Sinapinsiemenen jäsenille kesällä edullista mahdollisuutta yöpyä Sinisen talon tunnelmallisessa miljöössä. Majatalossa on tilaa isollekin perheelle, joka pärjää talossa omatoimisesti ja osaa jättää paikat vähintään yhtä siistiin kuntoon kuin ne olivat tullessa. Tarjolla on erikokoisia huoneita tunnelmallisessa ympäristössä. Voit valita omalle perheellesi sopivan kokoisen huoneen, johon mahtuu koko poppoo nukkumaan.

Sininen talo sijaitsee viehättävällä paikalla Ukinjärven rannassa, jossa on myös mahdollisuus pulahtaa järveen sekä sauna. Talon alakerrassa on iso sali ja monipuolinen kirjasto sekä suuri keittiö omatoimikokkausta varten. Lasten kanssa voi käydä kiertämässä luontoreitin, soudella järvellä tai onkia omalta laiturilta.

Sinistä taloa vastapäätä on hyväntasoinen kahvila, josta saa aamupalaksi mm. tuoreita croissanteja ja sämpylöitä. Kävelymatkan päässä on kaksi kiinalaista ravintolaa, kelpo lounasravintola, Kotipizza, kunnon kirjakauppa ja kirjasto, uimahalli, kuntosali sekä sisustuksesta kiinnostuneille äideille (tai isille) hyväntasoinen sisustusliike. Tampereen runsaaseen kulttuuri- ja matkailutarjontaan on 20 km:n matka.

Tiedustelut ja varaukset:
ukinranta@sinapinsiemen.fi
p. 045 266 0570

JUHANI VEIKKOLA

Kevätkokouksen kuulumisia

Sinapinsiemen ry:n kevätkokous pidettiin lauantaina 27.4. Helsingissä, Pakilan seurakunnan Torpparinmäen seurakuntakodissa. Viitisentoista sinapinsiementä oli löytänyt tiensä tähän ”syrjäiseen” kolkkaan. Näyttää siltä, että näihin yhdistyksen kokouksiin ehti etupäässä vain vanhempi väki. Hyvä niinkin.

Vuosikokouksessa käytiin läpi sääntömääräiset asiat: toimintakertomus ja tilinpäätös, ja keskusteltiin sitten joistakin ajankohtaisista asioista. Toimintakertomuksesta saatiin tietää, että yhdistyksen jäsenmäärä oli vuoden 2012 lopussa 353 jäsentä.

Viime vuoteen sisältyi kaksi Sinapinsiemenen kannalta merkittävää historiallista tapahtumaa: yhdistyksen perustajajäsenen ja sen toimintaa inspiroineen tukipylyvän, **Anna-Maija Raittilan** kuolema ja saattojuhla sekä vähän sen jälkeen ensimmäinen Taizén kansainvälinen kokous Suomessa. Kokous ehdotti edellisen seikan näkyvämpää huomioimista toimintakertomuksessa. Anna-Maija oli viimeistä kertaa mukana yhdistyksen vuosikokouksessa keväällä.

Yhdistyksen toiminnan painopiste on ollut Ukinrannassa, jonka osalta merkittävää oli isäntäpariskunnan vaihtuminen: **Riit-**

Niko Huttusen alustus perustui hänen tutkimukseensa Raamatullinen sota – Raamatun käyttö ja vaikutus vuoden 1918 sisällissodan tulkinnaissa.

ta ja **Olavi Heino** muuttivat pois kesäkuun alussa, **Leena** ja **Jarmo Rautiainen** muuttivat tilalle heinäkuussa. Tämä vaikutti erityisesti kesän toimintaan.

Toinen painopiste on ollut kansainvälisessä diakoniassa. Intian kummilapsille lähetettiin 65 000 euroa ja lisäksi stipendiaattim-

me **Karon Thanghao Komin** työhön keriyti lahjoituksia 1 100 euroa. Anna-Maijan muistorahat, 23 800 euroa ohjattiin kokonaan Intian kummilapsityön tukemiseen. Yhdistyksen yhteyksiä Intiaan vahvistivat isä **Cedric Prakashin** vierailu keväällä ja Komin vierailu syksyllä.

Yhdistyksen tilinpäätös hyväksyttiin tilintarkastajan ja toiminnantarkastajan suositusten mukaisesti. Tilikauden alijäämä oli 1 281,76 euroa. Se oli pienentynyt edellisestä vuodesta huomattavasti. Kokous päätti pyytää hallitusta tarkistuttamaan tuloslaskelman ja taseen välillä havaitun vähäisen ristiriidan, mutta myönsi hallitukselle tilin ja vastuuvapauden.

Vuosikokouksen jälkeen pidetyssä seminaarissa TT **Niko Huttunen** kertoi Raamatun käytöstä ja vaikutuksista vuoden 1918 sisällissodan tulkinnoissa. Raamattua ja sen kuvia käytettiin laajasti uskonnollisista ja poliittisista vakaumuksista riippumatta. Raamatun apokalyptiset kuvat tulivat esiin niin kirkonmiesten kuin vallankumouksellisten ja suomenruotsalaisen runoilijankin tulkinnoissa. Yhteiskuntaa ja kapinaa katsottiin Paavalin esivaltaopetuksen valossa. Kristuksen kärsimys ja uhri antoivat kuvia sodan uhrien ja heidän kärsimystensä kuvaamiseen. Alustus synnytti vilkkaan keskustelun ja pohdinnan myös siitä, missä määrin kansalaissodan arvet ovat edelleen vaikuttamassa meidän yhteiskunnassamme.

Kuvat **TIMO RUOTSALAINEN**

San Damianon osuuskunta

kutsuu Sinapinsiemenen jäseniä retriittiin ja tutustumaan paikkaan Pyhäinpäivän viikonloppuna 1.–3.11.2013

San Damianon osuuskunta on sisäisen ja ulkoisen rakentumisen paikka siinä samassa hengessä, minkä valaisemana Franciscus ryhtyi korjaamaan San Damianon kappelia Assisin reunamilla. San Damiano retreitissä rauhoitutaan rukoushetkien rytmissä. Hetkipalvelujen lomassa paastotaan turhasta, opiskellaan, työskennellään, aterioidaan ja levätään. Retriittiin voidaan ottaa 8 osanottajaa.

Osuuskunta toimii Lapinjärven Porlammilla sijaitsevalla tilalla. Sen isäntäpariskuntana on TT, yliopistonlehtori *Pauli Annala* ja vaimonsa *Eeva Vitikka-Annala*.

Retriitin hinta on pe–su (omin lakanoim, talon lakanat 10 e)
 * perushinta 100 e lapset alle 18 v. vanhemman kanssa 40 e.
 * kannatushinta 150 e niille, jotka haluavat ja voivat tukea San Damianon toimintaa

Ilmoittautuminen 15.10. mennessä sähköpostilla sandamianonosuuskunta@gmail.com tai puhelimitse 044 5600080. Lisätietoa osuuskunnasta <http://www.sandamiano.fi/>

Pirkko Tuomiston kirjaa **Elämän makuinen messu** voi nyt ostaa myös Ukinrannasta. Suomalaista jumalanpalveluselämää raikkaan tuulen tavoin uudistanutta Tuomas-messua on vietetty Tampereella Tuomesta 1990. Kirjan hinta on 35e. (247s)

Oikaisu

Marjatta Aalto on pyytänyt korjaamaan viime lehden jutussa *Unelmani ja visioni* olevan tiedon, että tekstin suomentaja olisi hän. Se on **Ulla Hynönen**. Lisäksi tekitin kolmannen kappaleen keskivaiheilla oleva lause tulisi kuulua: "Sen jälkeen Olli, Ulla (molemmat Lapista) ja Aulikki (Jyväskylältä) vierailivat luonani Taizéssa ja siellä laadittiin stipendiaattihakemus Sinapinsiemenen ry:n johtokunnalle."

Toimitus

Sinapinsiemen ry

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalle lähimmäisenrakkaudelle. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle kulutus- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Ukinranta

Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n ”tulisija”, yhdistyksen ja sen jäsenten koti. Se sijaitsee Kangasalan keskustassa, vajaa 20 km Tampereelta. Tässä Suomen Lähetysseuran omistamassa talossa vaalitaan Kaarinassa 25 vuotta toimineen Morbackan yhteisön henkeä. Hengellisessä elämässämme olemme saaneet vaikutteita Taizén ekumeeniselta yhteisöltä sekä fransiskaanisesta elämäntavasta.

Sinapinsiemenen hallitus määritteli kokouksessaan 17.9.2009 Ukinrannalle neljä ajatusta toimintaideaksi.

- 1) Luostarielämään perustuvat säännölliset rukoushetket
- 2) Avoimuus yhteisöelämälle
- 3) Ekologisen elämäntavan edistäminen ja vaaliminen ja 4) Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n tulisija levolle, yhteydelle ja hiljaisuudelle.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian Gujaraatissa toimivan Education Sponsorship

Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikäläisen alkuperäisväestön eli Adivasiens lap-sia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämässä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutus-kustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehitysmaiden köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Tämänhetkinen stipendiaatti on Intian Manipurin osavaltiosta kotoisin oleva Karong Thanghao Kom.

Jäsenetuja

Yhdistyksen jäsenet saavat neljä kertaa vuodessa ilmestyvän Sinapinsiemen-lehden, joka on yhdistyksen keskustelufoorumi.

Lisäksi jäsenet voivat osallistua Ukinrannan toimintaan kauniin Ukkijärven rannalla Kangasalla, missä on mahdollisuus avoimuuden, fransiskaaniselon ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille sekä yhteisölliseen elämään ja vastuun kantamiseen. Siellä voi myös yhdessä muiden kanssa etsiä yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisuutta. Siellä järjestetään retriitti- ja talkooviikonloppuja. Ukinrannassa on myös Sinapinsiemen ry:n kirjamyymälä.

Yhdistyksessä on noin 400 jäsentä. Morbackan toiminnan loppumisen jälkeen Ukinrannan toiminta etsii yhä uusia toimintamuotoja. Tarvitsemme siihen myös uusien jäsenien tukea ja osallisuutta.

Olet tervetullut mukaan toimintaamme.

Sinapinsiemen ry:n jäsenmaksu v. 2013 on 25€, opiskelijat 10€, tili FI60 8000 1700 8437 59.

Tiedot-kohtaan kirjoita nimi, osoite ja sähköpostiosoite. (Emme käytä enää viitettä.)

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme: www.sinapinsiemen.fi sekä Ukinrannan blogista: <http://ukinranta.wordpress.com/>.

Liity jäseneksi Sinapinsiemenen!

JUHANI

Jos et ole vielä Sinapinsiemen ry:n jäsen ja haluat mukaan joukkoomme, ota yhteyttä sihteeriin: Timo Ruotsalainen, sihteeri@sinapinsiemen.fi

Sinapinsiemen

Julkaisija:

Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Vastaava toimittaja:

Juhani Veikkola
Kivipadontie 6 C 19
00640 HELSINKI
Puh. 050-556 0083
Sähköp. juhani.veikkola@elisanet.fi

Taitto:

Anne Tervahauta / Kuvitella
www.kuvitella.net

Tilaukset ja

osoitteenmuutokset:

Timo Ruotsalainen
Jäkärälantie 8 C 15
00940 HELSINKI
Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi
Puh. 050-571 3223

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:

Kopio Niini Oy, Helsinki 2013
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Timo Ruotsalainen
Jäkärälantie 8 C 15
00940 HELSINKI

Itella Green

ISSN 1239 5889